

Čas za slovo

Zaključuje se še eno šolsko leto in učenci se veselijo zasluženih počitnic.

Zame pa je bilo to tudi zadnje šolsko leto na Osnovni šoli Mozirje. Tu sem preživela devet lepih let, ki jih ne bom nikoli pozabila. Spoznala sem veliko ljudi, s katerimi verjamem, da bomo ostali dobri prijatelji. Del mojega življenja na šoli je bil tudi spletni časopis, ki sem ga sprva prebirala, v šestem razredu pa se tudi pridružila ustvarjalcem. Vsa ta leta je bila naša mentorica gospa Vlasta Povše, s katero sem vedno rada sodelovala. Trudili smo se, da ste bili vsi na tekočem z dogajanjem na šoli, prepričana pa sem, da bo tako ostalo tudi po mojem odhodu.

Z vsakim koncem pride nov začetek in veselim se novih izzivov.

Zala Paulina Brišnik

Dogajalo se je ...

KAKO POSNETI FILM Z MOBILNIM TELEFONOM

V torek, 25. maja 2021, smo imeli devetošolci kulturni dan z naslovom Kako posneti film z mobilnim telefonom. Spoznali smo celoten proces ustvarjanja filma, od prve ideje, izdelave scenarija, osnov filmske režije do montaže. Na koncu pa smo posneli svoj prvi film.

Na začetku smo na kratko spoznali zgodovino filma. Nostalgično smo skočili v čas nemih ter črno-belih filmov in se čudili, kako je tehnologija filma napredovala. Nato smo govorili o ustvarjalcih filma: režiserjih, igralcih, scenaristih, kostumografih, tonskih mojstrih, lučkarjih, montažerjih ... Izvedeli smo, da je osnovna filmska enota kader, posnetek od začetka do konca (začetni in končni rez) oziroma zajeta slika pri fotografiji. Glavno spremenljivko kadra pa predstavljajo filmski plani, ki so definirani z velikostjo človeške postave npr. splošni plan ali total, ki prikaže celotno dogajanje oziroma okolje. Poznamo pa tudi srednji plan, ameriški plan, srednji bližnji plan ...

Za tem pa je bil čas, da tudi sami izdelamo svoj film. Razdelili smo se v skupine, si najprej napisali scenarij in določili plane. Nekateri so snemali zunaj na igrišču, ostali pa kar na šolskih hodnikih. Po približno eni uri smo se vrnil in s pomočjo aplikacije VivaVideo začeli urejati posnetke. Dodali smo lahko tudi glasbo in različne nalepke ter filtre.

Ko smo zaključili z delom, smo si naše filme tudi ogledali. Preživeli smo res zanimiv dan in vsi smo se naučili nekaj novega.

Zala Paulina Brišnik, 9. a

Devetošolci se poslavljajo

Jeseni bom šolanje nadaljeval na Srednji gozdarski in lesarski šoli v Postojni, smer gozdar. Še dolgo mi bodo ostali v spominu lepi trenutki, ki sem jih preživel v osnovni šoli. Pogrešal bom malice in kosila, od predmetov pa šport.

Nal Poznič

Zame se je končala prva pomembnejša stopnička, saj sem zaključil osnovno šolo. Svojo pot bom nadaljeval na srednji šoli v Celju, in sicer sem se vpisal na elektrotehniko. Najbolj si bom zapomnil lepe trenutke, ki sem jih preživel s sošolci. Pogrešal bom tudi učitelje, saj so me veliko naučili in me spodbujali. Seveda pa komaj čakam, da bom spoznal nove prijatelje in se naučil novih življenjskih resnic.

Matevž Kovač

Šolal se bom za oblikovalca kovin oz. za orodjarja. Upam, da bom uspešno in srečno nadaljeval svojo življenjsko pot. Za vedno si bom zapomnil sošolce in učitelje iz osnovne šole.

Žan Bastl

Za vedno si bom zapomnil smešne trenutke s sošolci, še posebno z Žanom, Nalom in Lukom. Bilo je zabavno. A zdaj grem naprej, saj bi rad pridobil poklic inštalaterja strojnih inštalacij. Upam, da bom tudi na srednji šoli v Celju užival.

Žiga Golavšek

Osnovno šolo sem uspešno zaključil. Šolanje pa bom nadaljeval na Srednji zdravstveni šoli v Celju, saj me delo z ljudmi veseli. Mlajšim učencem priporočam, naj v šoli poslušajo in vprašajo učitelje, ko jim kaj ni jasno. Najbolj bom pogrešal skupne trenutke s sošolci in se spominjal lepih trenutkov v šoli v naravi, v razredu in po pouku.

Luka Novak

Za mano je devet let osnovne šole, kjer mi je bilo zelo lepo. Učitelji so dobri, prijazni in zabavni. Vpisala sem se na Srednjo zdravstveno šolo v Celje, saj bi rada pomagala ljudem. Pred mano je čas velikih sprememb. Mlajšim svetujem, naj med počitnicami pozabijo na šolske skrbi in se 1. septembra polni energije in zagnanosti vrnejo v šolske klopi. Vsak naj sledi svojim ciljem, ne glede na to, kaj se dogaja okoli njega. V življenju ni pomembno, kolikokrat padeš, pomembno je, kolikokrat vstaneš.

Martina Vodovnik

Vpisala sem se v program fotografskega tehnika, saj bi rada postala fotografinja. Rada bi potovala po svetu in fotografirala svetovne znamenitosti. Sicer pa rada igram odbojko, igram video igrice, poslušam glasbo, fotografiram in se družim s prijateljicami.

Zala Slapnik

Odločil sem se, da bom šolanje nadaljeval v Slovenj Gradcu, in sicer na smeri lesarski tehnik. V prihodnosti želim postati mizar, da bom izdeloval stole, mize, postelje, vrata, okna, pisalne mize, omare ... V lepem spominu mi bodo ostali sošolci in skupni izleti. Zadnji dve leti je bila za našo generacijo velika preizkušnja, saj nam je mnoge načrte prekrizala korona. Zmogli smo in zdaj uspešno zaključujemo osnovno šolo. Mlajšim svetujem, naj bodo prijazni in vljudni.

Jan Vrabič

Odločila sem se za šolo, kjer bom po končanem šolanju pridobila poklic frizerka. Za ta poklic sem se odločila že kot majhna punčka. Verjamem, da je ta poklic ustrezen zame, saj se rada pogovarjam in z ljudmi delim dobro voljo.

Kaja Dekić

Vpisala sem se na frizersko šolo, saj me delo frizerke veseli. V devetih letih sem se naučila veliko zanimivega. Mlajšim svetujem, da delajo sproti in da pri urah poslušajo. Izkoristite pomoč učiteljev, saj vsak učitelj rad pomaga.

Neja Bergant

Šolanje bom nadaljeval v Velenju, smer mehatronika. Devet let šolanja zaradi vseh sošolcev in učiteljev ne bom nikoli pozabil. Veliko je bilo tudi zabave in športnih tekmovanj.

Aleks Zavolovšek

Zadnje leto šolanja nam je »popestrila« korona, ki nas je prisilila v šolanje na daljavo. Znašli smo se pred mnogimi preizkušnjami, a lahko rečem, da smo jih dobro prestali. Šolanje bom nadaljeval na računalniški šoli v Velenju. Mlajšim svetujem, naj sproti delajo naloge, se redno učijo in sodelujejo pri pouku.

Lan Predovnik

Za mano je devet let učenja, zabave, druženja s sošolci, smeha, joka, skratka vsega po malem. Odločila sem se za srednjo ekonomsko šolo v Velenju. Pred mano je veliko novih izzivov, ciljev in sprememb. Ker se sama ukvarjam z motokrosom in me zanimajo adrenalinski športi, se bom verjetno po končanem srednješolskem izobraževanju usmerila najprej v stvari, ki me zanimajo. Mlajšim bi svetovala, naj se posvetijo sebi, šoli in stvarem, ki jih zanimajo. Sama bi bila rada v življenju uspešna in delala predvsem stvari, ki me veselijo. Vsem sošolcem in sošolkam želim uspešno prihodnost in da dosežejo želene cilje.

Manca Beričnik Feucht

Šolanje bom nadaljevala na šoli za gastronomijo in turizem v Celju. Osnovne šole ne bom kar tako pozabila, tudi ne učiteljev, ki so mi vedno stali ob strani, takrat ko sem jih potrebovala in tudi, če jih nisem. Pridobila sem veliko življenjskih izkušenj. Hvaležna sem za vse prijatelje in šolo zapuščam polna nepozabnih doživetij.

Anita Žmavc

Odločil sem se za šolo v Velenju, in sicer računalniško smer. Šolanje v osnovni šoli si bom zapomnil po učiteljicah, ki zahtevajo vedno več in te pri tem spodbujajo. Ostal bo lep spomin na sošolce, s katerimi sem se dobro razumel.

Sašo Tamše

Šolanje na osnovni šoli mi je bilo zelo všeč. Zapomnila si ga bom po izletih, šoli v naravi, še najbolj pa po sošolcih, saj smo se imeli vedno zelo fajn. Tudi učitelji so bili zelo fajn. Imeli smo vzpone in padce, vendar smo skupaj premagali vse ovire. Naše šolanje na daljavo je bilo zelo zanimivo. Svoje šolanje bom nadaljevala na šoli za logistiko v Celju.

Lara Klasić

Odhajam na Srednjo zdravstveno šolo Celje. Za to šolo sem se odločil, ker želim postati fizioterapevt. Po opravljeni srednji šoli se nameravam izobraževati v Ljubljani ali pa v tujini. Osnovna šola mi bo ostala v zelo lepem spominu. Sklenil sem prijateljstva, ki jih želim ohraniti. Skupaj smo doživeli veliko lepih trenutkov. Mlajšim svetujem, naj delajo tisto, kar jih veseli in jim vliva upanje.

Mark Iršič

Vpisala sem se na umetniško gimnazijo – likovna smer. Za to sem se odločila, ker rada ustvarjam in si želim postati slikarka, ilustratorka. Po srednji šoli nameravam izobraževanje nadaljevati na londonski fakulteti za umetnost. Imam upanje, da mi bo s trdim delom in vztrajnostjo to tudi uspelo.

Iz osnovne šole bom vsekakor pogrešala nekaj sošolcev, čeprav sem na OŠ Mozirje preživela le eno šolsko leto, pa še to štiri mesece od doma, mi bo ostala v lepem spominu. Spoznala sem veliko novih ljudi, se naučila veliko novega (ne samo pri pouku).

Moj nasvet mlajšim: delajte, kar vas veseli, potrudite se za čim boljši uspeh!

Manca Lesjak

Šolanje bom nadaljevala na Srednji šoli za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo v Ljubljani, smer farmacevtski tehnik. Za ta poklic sem se odločila, ko sem prebrala opis poklica in ugotovila, da je to pravo zame. Po končani srednji šoli razmišljam o študiju farmacije ali fizioterapije.

Osnovne šole se bom z veseljem spominjala, še posebej sošolcev, s katerimi sem skupaj prebila devet let šolanja. Posebej mi bodo v spominu ostali šola v naravi v Rakovem Škocjanu, končni izleti, športni dnevi, saj je bilo vedno lepo.

Mlajšim želim uspešno šolanje in pravo odločitev pri izbiri poklica.

Lana Hriberšek

Svoje šolanje bom nadaljevala na Gimnaziji Celje Center, smer predšolska vzgoja, saj me veseli poučevanje in druženje z otroki. Verjetno bom kasneje nadaljevala s študijem razrednega pouka. V osnovni šoli smo se sošolci veliko zabavali in zganjali norčije. Na to bodo ostali lepi spomini.

Lana Steblovni

Jeseni bom šolanje nadaljevala na Gimnaziji Celje Center. Ko sem se udeležila informativnega dne me je šola pritegnila in v trenutku sem sprejela to odločitev. Iz osnovne šole mi bodo poleg znanja v srcu ostala prijateljstva, ki smo jih spletli v zadnjih devetih letih. Nikoli ne bom pozabila obdobja, ko smo se šolali doma. To je bila nova izkušnja za vse nas.

Zala Paulina Brišnik

V teh devetih letih sem se naučil, da samo s trdim delom prideš do zelenega uspeha. V šoli je bilo veliko vzponov in padcev, a na srečo več vzponov. Za nadaljnje šolanje sem izbral Strojno šolo Velenje, smer oblikovalec kovin.

Jaka Brezovnik

Odločil sem se, da bom šolanje nadaljeval na I. gimnaziji v Celju. Za to šolo sem se odločil, ker sem slišal, da je njihov izobraževalni sistem super. V devetih letih šolanja sem preživel ogromno čudovitih dogodkov, ki mi bodo za vedno ostali v spominu. Najbolj si bom zapomnil prijaznost svojih sošolk in sošolcev.

Dragi osnovnošolci: kar devet let sem prebil na tej šoli, zato se mi zdi, da vam lahko iz prve roke svetujem. Pri pouku poslušajte in sodelujte. Vem, da se vam mnogokrat ne bo ljubilo, a verjemite, na koncu je trud poplačan. Bodite prijazni do sošolk in sošolcev, saj vas lahko kdo od njih spremlja celo življenje. Najpomembneje pa je, da uživate, dokler ste mladi.

Juš Slapnik

Vsi nam govorijo, da bo čas hitro minil in da bomo imeli na osnovno šolo lepe spomine. Starejši kot si, bolj se začneš zavedati pravega pomena teh besed. Mojih devet let je minilo prehitro, nanje pa se bom vedno z veseljem spominjala.

Septembra bom šolanje nadaljevala na I. gimnaziji Celje, kar je bila zame kar težka odločitev. Zmeraj se sprašuješ, če si se pravilno odločil, in upaš, da svojih odločitev kasneje ne boš obžaloval. Meni bo gimnazija odprla nova vrata, polna izzivov. Gimnazija je dobra odločitev za vse, ki še ne vedo, kaj bi v prihodnosti radi postali, saj so najstniška leta čas za napake in ne za perfekcijo.

Za zmeraj si bom zapomnila reševanje matematičnih nalog pred tablo in kritike učiteljic, ki ti želijo le najboljše, čeprav sprva ne izgleda tako. Dobro se je premakniti iz cone udobja, saj lahko le tako dosežemo najboljše rezultate.

Patricija Podvratnik

Nadaljeval bom na gimnaziji v Velenju, saj še ne vem, kaj bi rad bil po poklicu. V osnovni šoli sem imel veliko prijateljev. K sreči se mi za odličen uspeh ni bilo treba veliko učiti, kljub temu pa takrat, ko smo pisali teste, imeli govorne nastope in spraševanja, ni bilo najbolj prijetno.

Žiga Orel

V prihodnosti bi rad opravljal delo medicinskega tehnika, zato sem se odločil za Srednjo zdravstveno šolo Celje. Zapomnil si bom dogodke, pri katerih sem najbolj užival.

Žan Strojanšek

Po končani osnovni šoli odhajam na gimnazijo. Za mano je veliko različnih dogodkov, nekateri so bili zanimivi, poučni, zabavni in polni veselja, spet drugi dolgočasni, žalostni in brez pomena. Zabavno je bilo na različnih ekskurzijah, zabave pa ni bilo v času pisanja testov in spraševanj.

Gašper Renko

Odločil sem se program tehnik računalništva v Celju. To je dobro organizirana šola in ti da dobro osnovo za študij, kasneje pa dobro plačano in zanimivo službo.

Bor Kolar

Šolanje bom nadaljevala na Gimnaziji Celje Center, smer predšolska vzgoja. Za to šolo sem se odločila, ker imam rada glasbo, petje, ples in druženje z otroki. To šolo vsi hvalijo in so z njo zadovoljni, kar je vplivalo na mojo odločitev.

Ko pomislim na preteklih devet let šolanja, se mi na obrazu pojavi nasmeh. Čeprav je bilo tudi nekaj težkih in žalostnih trenutkov, smo se kot razred zelo povezali in doživeli veliko nepozabnih trenutkov. Postali smo družina in držali skupaj v vseh situacijah, zato sem prepričana, da so naše vezi tako močne, da bomo še dolgo ostali prijatelji.

Maja Marolt

Šolanje bom nadaljeval v Slovenj Gradcu, tam bom obiskoval mizarško šolo. Za to sem se odločil, ker rad delam z lesom in bi se rad o njem še več naučil.

Luka Irman

Vpisala sem se na Gimnazijo Lava, saj sem začutila, da bi mi tam lahko bilo lepo, in vem, da bom tam preživela še lepe čase.

Zelo sem vesela, da sem hodila na OŠ Mozirje, saj menim, da takih doživetij drugje ne bi bilo. S sošolci sem preživela devet krasnih let, ki jih ne bi zamenjala za kaj drugega. Učitelji so bili zelo razumevajoči in prijazni. Seveda sem jih imela kdaj tudi že čez glavo, a sem se vedno lahko na njih zanesla.

Ema Naja Leskošek

V teh devetih letih sem se veliko naučil, spoznal sem sošolce in prijatelje, ki so mi pomagali pri domačih nalogah in učenju. V srednjo šolo grem v Velenje, smer orodjar – oblikovalec kovin.

Toni Reberšak

Izbira srednje šole je bila odločitev, ki mi je resnično dala misliti. Na koncu sem se odločil za športni oddelek I. gimnazije Celje. Odločitev sem sprejel predvsem na podlagi dveh dejstev: kasneje želim nadaljevati na veterinarski fakulteti (za kar je potrebna opravljena splošna matura), trenutno pa treniram roket v klubu Celje Pivovarna Laško. Šolo bom imel tako blizu dvorane, kjer treniram, zato mi bo ostalo več časa za šolo.

OŠ Mozirje mi bo ostala v zelo lepem spominu, z njo pa tudi moji sošolci. Pogrešal pa bom tudi učitelje, ki so nam poleg znanja zapustili tudi mnoge pomembne lekcije za življenje.

Mlajšim pa sporočam, da niso pomembne le ocene, ki jih dobijo, ampak znanje, ki ga bodo osvojili. Naj poslušajo učitelje, ki jim res ne želijo nič žalega.

Ali Ernecl

Rada kuham, zato sem se vpisala na Srednjo šolo za gostinstvo in turizem. Hočem postati kuharica, morda celo šef kuhinje. Rada bi kdaj sodelovala tudi v kuharski oddaji MasterChef Slovenije.

Dolgo sem bila sramežljiva in tiha oseba, nisem se družila s prijatelji, saj sem mislila, da sem drugačna, ker imam težave z branjem. Sčasoma sem dobila zaupanje vase in več poguma in se začela družiti s sošolkami in se tako tudi bolje počutila. Učitelji so bili vedno prijazni do mene in so mi radi priskočili na pomoč.

Ana Adrinek

Zanima me elektronika, zato sem se vpisal na srednjo elektro šolo. Za vedno mi bo ostala v spominu šola v naravi v Rakovem Škocjanu, kjer smo raziskovali, igrali nogomet, pekli hrenovke in nekateri kadili srobot.

Simon Rozoničnik

Jaz bom šolanje nadaljeval na Srednji šoli za mehatroniko v Celju in upam, da bom tudi tam doživel toliko lepih stvari, kot sem jih na OŠ Mozirje. S sošolci sem spletel prijateljske stike, zato mi je malo hudo, da drugo leto ne bomo sedeli skupaj v šolskih klopih.

Valentin Gostečnik

Veliko je bilo solz, smeha in tudi drugih občutkov, zato mislim, da bom pogrešal osnovno šolo. Vpisal sem se na Srednjo zdravstveno šolo Celje. Nove šole se veselim, saj bom spoznal nove ljudi, kljub temu pa bom pogrešal sedanje sošolce in učitelje, predvsem pa način dela in lenarjenje, ko nimaš spraševanja. Upam, da bom s sošolci še ohranil stike, še posebej s tistimi, s katerimi sem se največ družil.

Izar Ažman

V osnovni šoli sem se imel dobro že od prvega dne. Vsak dan, vsako uro sem se kaj novega naučil in pri tem vedno užival. Seveda so bili tudi težki in naporni dnevi, a na koncu mi je bilo fajn in sem hvaležen, da so me učitelji tako dobro naučili. Vsak dan sem v šolo prihajal z nasmehom.

Vpisal sem se na smer tehnik računalništva, saj me to zelo zanima. Rad pa bi postal tudi dober in znan »fuzbaler«.

Upam, da me boste tako pogrešali, kot bom jaz vas.

Rok Lekše

Na tej šoli sem se veliko naučil. Ugotovil sem, da ti prijatelji in učitelji priskočijo na pomoč, ko to potrebuješ, zato si bom osnovno šolo za vedno zapomnil. Gotovo se bom na vse spomnil tudi med šolanjem na srednji šoli za računalništvo, kamor sem se vpisal.

Miha Kerznar

Osnovno šolo si bom dobro zapomnil, saj sem se imel lepo. Učitelji so bili prijazni, pomagali so mi in me spodbujali. Moji sošolci so bili najboljši, ne bi jih zamenjal. Šolanje bom nadaljeval v programu tehnik računalništva.

Kevin Šertl

OŠ Mozirje sem obiskoval od 7. razreda naprej in se dobro vključil v razred. Šolanje bom nadaljeval v Velenju, in sicer v programu elektrotehnik. Sicer pa bom nadaljeval tudi s treniranjem rokometu v klubu Gorenje Velenje.

Lovro Jelenko

Vseh devet let sem s sošolci lepo preživela, a se kljub temu veselim srednje šole. Vpisala sem se na smer ekonomski tehnik, za to smer sem se odločila, saj si želim čez nekaj let ustvariti svoje podjetje.

Maša Artelj

To šolsko leto se je za mene dobro končalo. Na šoli se vsi učitelji trudijo, zato nimam slabih izkušenj. Šolanje bom nadaljeval v Celju, kjer sem se vpisal v program električar. Po končanem šolanju nameravam oditi na delo v tujino.

Vladislav Bobrov

Vsi sošolci in učitelji mi bodo ostali v lepem spominu. Zapomnila si bom izlete, ekskurzije, šolanje na daljavo, valeto ... Rada imam otroke, zato bom šolanje nadaljevala na gimnaziji Celje Center, smer predšolska vzgoja, saj želim postati vzgojiteljica predšolskih otrok.

Ajda Antonja Polanšek

Ob dnevu knjige

Če bi bila knjiga ...

... bi bila najprej na prašni polici v knjigarni. Po mene bi prišla deklica, ki zelo rada bere.

Ko me je plačala in odnesla domov, se je usedla na kavč in me začela brati. Zelo rada sem gledala njen obraz, ki se smeje zaradi mojih napisanih besed. Deklica me je brala zjutraj, dopoldne, popoldne, zvečer kdaj pa kdaj tudi ponoči! Na njeni polici sem slišala, da se je deklica odpeljala z avtom. Nazaj je prišla z novo knjigo. Bila je zelo lepa in lepe črke so bile. Ampak po prvi strani ji ni bila všeč, zato me je stisnila v objem in me brala, dokler ni prebrala vseh mojih 200 strani.

Pia Miklavžina, 5. b

Če bi bil knjiga

Če bi bil knjiga,
bi hotel biti dolgo, debelo berilo
ali pa kriminalka z dobrim koncem.

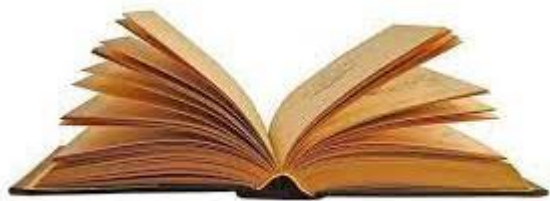
Če bi bil knjiga,
bi hotel biti zanimiva, posebna knjiga,
ki bi jo brali dan za dnem.

Če bi bil knjiga,
bi hotel biti o Romanih in Grkih ali o Egipčanih,
ki bi gradili velikanske piramide.

Če bi bil knjiga,
bi hotel biti o kralju džungle, o levu seveda,
ali pa bi bil zabavna otroška enciklopedija.

Če bi bil knjiga,
bi upal biti izposojen ali celo kupljen čim večkrat
in da bi me ljudje brali z nasmehom na ustih.

Edo Firm, 5. b

Če bi bila knjiga ...

Če bi bila knjiga,
bi bil pisatelj moj najljubši prijatelj.

Želela bi,
da vame riše najboljši ilustrator,
da bi me prodali v veliki prodajalni, lepi in slavni,
da bi me kupil otrok,
ki bi z menoj lepo ravnal
in me ne čisto zmečkal.

In ko bi me do konca prebral,
bi nekoga razveselil
in me drugim dal.

Eva Poznič Ugovšek, 5. b

Izpod šolske lipe

Bila je normalna sreda, bolj proti koncu šolskega leta. Zadnji dve šolski uri smo imeli likovno umetnost. Učiteljica je oznanila, da bodo šli ven pod šolsko lipo. Učenci smo bili lahko kjerkoli, samo da smo v okolici šole. Nekateri so šli na igrišče, drugi na travo, nekaj jih ni vedelo kam, preostali pa smo sedeli pod šolsko lipo. Risali smo naravo okoli sebe.

Medtem ko smo risali, smo se pogovarjali o veselih, žalostnih, smešnih in resnih stvareh. Smejali smo se, nekateri celo jokali. Ptčki so čivkali, otroci kričali. Vsi smo se imeli lepo.

Nov dan. Bila je ura slovenščine. Zopet smo se zbrali pod šolsko lipo. Pisali smo pesmice, zgodbe o naši lipi.

Tako je nastal ta sestavek o dogodkih izpod šolske lipe.

Eva Poznič Ugovšek, 5. b

Pred šolo lipa stoji, pod katero na klopcah sedimo učenci vsi.
Tukaj se učimo, igramo in rišemo mi,
res pa je, da se pod njo učenci 5. b zabavamo bolj kot drugi vsi.

Lipa zelena, mogočna in lepa, lepšega od nje drevesa ni,
okrog nje živalice drobne, ptički žvrgole,
čeprav pod njo nikoli ni miru, radi jo imamo mi.

Pridite k nam na klopce se sladkat,
ni važno, ali je toplo ali hladno,
mravljice z lipe vsak učenec naše šole pogleda rad.

Lana Brecl, Kaja Budna, Lan Ujčič Vrhovnik, 5. b

Pred šolo že veliko let mogočna lipa stoji,
vsako leto v juniju se znova razcveti.

Izpod naše stare šolske lipe se vedno smeh vali,
zato ni razloga, da se ne bi smejal tudi ti.

Pridi k nam v lep kraj, kjer lipa stoji,
pozabil boš na vse nepotrebne skrbi.

Pod našo staro lipo se ustvarjajo novosti
in šepetajo naše skrivnosti.

Če splezaš na lipo, vidiš nebo in sonce lepo,
ki v naših srcih nikdar ne bo zašlo.

Katarina Slemenšek, Taja Melavc, Neža Stopar, 5. b

MED POČITNICAMI BI RADI ...

Med počitnicami bi Kaja rada
s kolesom drugo državo obiskala,
da druge kulture bi spoznala
in se večno počutila mlada.

Med počitnicami bi Eva rada
na tabor odšla,
da bi se kaj novega naučila
in se venomer zabavala.

Med počitnicami bi Taja rada
korono pregnala,
da bi lahko čez mejo šla
brez potrdila in testiranja.

Med počitnicami bi Vid rad
namizni tenis igral,
da bi hodil na tekme
in bi svetovni prvak postal.

Med počitnicami bi radi
vsi na morje šli,
da bi se kopali, plavali, smejali,
veliko prepevali in se zabavali.

Kaja Budna, Eva Ugovšek Poznič, Taja Melavc, Vid Semprimožnik, 5. b

Med počitnicami bi radi raziskali vse možne poti,
da bi svoje znanje razširili.

Med počitnicami bi radi se kopali, uživali,
da bi vse šolske skrbi z vodo odplaknili.

Med počitnicami bi radi dolgo bedeli,
saj ne vemo,
do kdaj se bomo fajn imeli.

Med počitnicami bi si radi misli uredili in izostrili
ter si naša telesa polna stresa spočili.

Med počitnicami bo naša šola prazna brez nas,
a s septembrom bo napočil našega novega šolskega leta čas.

Katarina Slemenšek, Lana Brecl, Neža Stopar, Lan Ujčič Vrhovnik, 5. b

ŠOLSKA SHEMA Evropske unije

Šolska shema je ukrep skupne kmetijske politike na nivoju Evropske unije, v katerega je že vrsto let vključena tudi Osnovna šola Mozirje. S pomočjo omenjenega projekta je naši šoli zagotovljen brezplačni dodatni obrok sadja in zelenjave ter mleka in mlečnih izdelkov. V šolsko shemo so vključeni tudi spremljevalni izobraževalni ukrepi, s katerimi učence ozaveščajo o pomenu kmetijstva, lokalno pridelane hrane ter spodbujajo zdravo prehranjevanje.

Šolsko sadje, zelenjava,
to zares je zdrava hrana.
Hruške, jabolka in slive,
100 x boljše kot mandarine.

Navadno mleko belo je kot sneg,
da nam energijo za hop v breg.
Radi imamo jogurte domače,
lahko shujšamo in spet oblečemo hlače,
v sanjah gradimo palače.

Prestavljanja iz razreda v razred več ni,
zato v miru najemo se vsi.
Iz jabolk jabolčni čips nastane,
ki ga imajo rade tudi naše mame.

Zelo veseli smo,
da nam EU financira vse to.
Pojedli bomo čisto vse,
kar bo prišlo v usta še.

Julija Vrečar in Žana Praunseis, 7. b

Slina v ustih se cedi,
ko jabolko na pladnju prihiti.
Naše zdravje ohranja
in zdravnike odganja.
Češnje obožujemo,
si iz njih uhane izdelujemo.

Pogosto se z mlekom pogostimo,
domačim in svežim,
ki dobro je za naše kosti.
Sveža in hrustljava solata
z dodatki zelja in redkvice
prav lepo ob kosilu prileže se.

Kar je zdravo in domače
vse prav zares nam paše.

Tjaša Veber, 8. a

Krhliji, jabolka, grozdje, češnje, jagode in hruške,
vse dobro se nam zdi,
zato upamo, da bo EU to financirala še dolge dni.
Sadje, zelenjava in mlečni izdelki,
vse to so zdravi pridelki.
Krave, njive in drevesa
so naša živa nebesa.
Zdrav življenjski slog nam veliko pomeni,
hvaležni smo, da EU za naše zdravje sredstva nameni.

Tina Marolt in Ana Venek, 7. a

JABOLKO

Nekoč je živel jabolko. Dolgo je prebivalo pri mami jablani in se pogovarjalo s sestričnimi hruškami, potem pa se je podalo v prešerni svet. Znašlo se je v leseni gajbi. Kmet jo je skrbno položil vanjo in jo nato odpeljal do velike stavbe. Ni bilo miru kot na domači kmetiji. Tu je veljal hrup in direndaj. Prestrašeno se je ozrlo naokoli in olajšano zagledalo tudi sestrične hruške. Posadili so jih na dva pladnja. Šušljale so med sabo in si ogledovale novi svet. Naenkrat pa je po vsej stavbi zadonel zvonec. Zaslišale so topotanje nog. Kot vihar, ki se bliža. Hrup je bil vse bliže, naenkrat zagledajo otroke. Jabolko je otroke poznalo in jih imelo rado. Velikokrat so se prihajali guncat v veje njegove matere jablane. Previdno so jih ponesli po hodnikih v razrede. Jabolko je z največjim veseljem poslušalo učitelje. Postopoma pa so otroci začeli jemati njegove sestrične, sestrice in na koncu je neka deklica zgrabila še njega. Prišepnilo ji je, kar mu je, preden so ga utrgali, prišepnila njegova mama. Deklici je dejalo, naj se posladka z njenim slastnim mesom, koščice pa naj prihrani in jih kasneje posadi v zemljo. Deklica je to tudi storila.

Po nekaj letih je zrasla močna jablana. Nekega dne je na svoji krošnji opazila majhna jabolka. Vsakemu posebej je, preden se je z njimi posladkal kakšen otrok, na uho šepnila prav to, kar je njena mama šepnila njej.

Ajda Oblak, 8. a

Cankarjevo tekmovanje

KO NEMOGOČE POSTANE MOGOČE

Čas je najbolj relativna stvar, poznana današnjemu človeku. Spremlja nas na vsakem koraku, določa meje in obdobja našega življenja ter da vsakemu trenutku, ki ga preživimo, določeno vrednost. Tako kot relativnost časa dojemamo relativnost književnih del. Mate Dolenc se zaveda, da bo vsak bralec njegova dela sprejel drugače; otroci kot pravljice, odrasli pa kot kruto resnico današnjega sveta, v kateri bodo našli globlji pomen.

Pisatelj je knjigo *Kako dolg je čas* razdelil na dva dela, kopenske in morske pravljice, basni. Skupaj 60 zgodb vsaka zase bralcu odpre oči in mu predstavi svet, kot ga vidi pisatelj, morda celo svet, ki bi ga morali videti vsi. Zgodba Najdaljše potovanje govori o jegulji oz. jeguljah, ki bi jih lahko pogosto primerjali z nami, ljudmi. Glavna književna oseba v zgodbi je mlada jegulja, ki ima pred sabo še celo življenje. Tako kot nas najstnike tudi jeguljo zanima, kakšna presenečenja ji bo življenje pripravilo in kaj vse bo doživela na svoji poti. Zgleduje se po starejših jeguljah, kot se otroci zgledujejo po starših. Odpravi se na najdaljšo pot svojega življenja in sledi starejšim jeguljam, ki so to pot že opravile. Žene jo radovednost in naravni nagon, ves čas pa se ji dozdeva, da kljub zapustitvi rojstnega kraja dela pravo stvar. Še posebej spoštovanja vreden pa je jeguljin pogum, saj si marsikdo ne bi upal zapustiti vsega, kar mu je znano le zato, ker mu naravni nagon tako velewa. Ko je njena življenjska

pot tik pred koncem, ničesar ne obžaluje. Ve, da je živela dolgo in unikatno življenje. Dosegla je neke vrste spokoj, saj je vedela vse, a hkrati ni vedela ničesar. Vsega niti ni želela vedeti, saj je včasih bolje ostati neveden. Vedela je, da je naredila nekaj dobrega in velikega, saj ji je tako velel njen naravni nagon, čeprav to ni bila njena želja. Zdi se mi, da je to dobra prispodoba za obnašanje ljudi, saj pogosto živimo po pravilih drugih, ki krojijo našo usodo. Izgubimo čas svobode in osebne volje, tudi če se to zgodi v dobre namene.

Na drugi strani pa imamo zgodbo Čebele padajo z neba, kjer je predstavljen malo drugačen problem. Dobesedno bi lahko razumeli, da signali škodijo čebelam, kar ni daleč od resnice. Vsaka vrsta onesnaževanja, pa naj bo materialna ali ne, škoduje naravi in ostalim živim bitjem. To je resen problem današnje civilizacije, ki je o tem premalo izobražena. Posledice našega malomarnega obnašanja pa bodo nosile bodoče generacije. Tega se zaveda tudi Mate Dolenc, ki poskuša širiti zavednost problema in ozavestiti ljudi. Njegovo delovanje se ne kaže le v intervjujih, kjer se ne boji povedati svojega mnenja, ampak je sporočilo skrito tudi v zgodbah.

Ekološka tema je opazna v zgodbah Otok se očisti, Morje je trše od skale in nenazadnje tudi v zgodbi Čebele padajo z neba. Opazimo pa lahko še drugo sporočilo, namreč odvisnost ljudi od narave in ostalih živih bitij, ki tvorijo popolno ravnovesje, ki ga ljudje na žalost uničujemo. Ljudje potrebujemo naravo veliko bolj, kot ona potrebuje nas. Pisatelj naravo spoštuje in varuje, mesta pa sploh ne mara. V intervjuju za časopis Dnevnik je priznal, da veliko raje živi na obrobju gozda v Bohinju kot pa sredi mesta. Njegov najljubši kotiček na svetu pa je otok Biševo ter podvodne skrivnosti, ki jih otok skriva.

Iz obeh izhodiščnih odlomkov in pesmi lahko ugotovimo, da smo ljudje odvisni od nečesa, pa naj bo to čas, naravni nagon ali pa zavedanje lepote okoli nas. Kljub vsemu ugodju, ki nam ga nudi čas, pa lahko postanemo od njega odvisni. Pozabimo na lepote okoli nas in pustimo, da nas pogoltne njegova neusmiljenost. Čas nam zastavi okvir okoli slike, ampak sliko slikamo sami. Strup je strupen le, če ga popiješ. Pisateljeva zbirka zgodb, strnjena na 204 straneh, in pesem govorita o nenavadnosti časa. Koliko ljudem pomeni in koliko jim ne. Kako čas uokvirja spomine in jih na koncu izbriše. Kako določi naš začetek in konec, ampak ne določa sredine. Nekateri ljudje pa se s časovno stisko preveč obremenjujejo, tako kot želva v pisateljevi zgodbi Kako dolg je čas. Odgovor na to vprašanje je iskala, dokler ji časa ni zmanjkalo. Morda je obžalovala vse trenutke, ki jih je porabila za nesmiselna vprašanja, ampak je vseeno živela dolgo življenje. Ta premišljujoča, v vprašanja zatopljena želva, ki je brez nekega pravega cilja, me pogosto spominja na ljudi. Tako dolgo iščemo nek smisel v času, da nam le-tega zmanjka.

Feri Lainšček meni, da je življenje čudež. Za ljudi je čudež nek neverjetni dogodek, ki ga ne znajo pojasniti. Življenje samo po sebi ni čudež, čudežnega naredimo mi in naša dejanja ter osebno dožemanje le-teh. Pesnik ugotavlja, da je vse mogoče, kar je

res, in s čimer se strinja tudi Mate Dolenc, saj je že v intervjuju za AirBeletrino, založbo, ki je izdala njegovo knjigo, povedal, da njega ne more presenetiti nič več. Dočakal je visoko starost, videl in doživel je stvari, ki si jih bo za zmeraj zapomnil, nekaj zgodovinske tematike pa je iz svojih spominov prelil tudi na papir. Mogoče sporočilnost zgodb in pesmi otroci in odrasli dojemamo drugače. Za otroke je čas nekaj zabavnega, igranje s prijatelji, ki je omejeno do večera, in šolski zvonec, ki ne zazvoni prej kot po 45 minutah. Za odrasle pa je čas skrb, pomisleki, če je večer prepozna časovna omejitev, in roki oddaje dela v službi. Ljudje si sami določamo mejo med zabavo in delom, le da je druga stvar otrokom večinoma prihranjena. Pa smo spet pri času in njegovem nesmislu, v katerem iščemo smisel.

Dolenčeva knjiga je definitivno kritika sodobne družbe, saj pisatelj uživa ob kritiziranju. V zgodbah se dotakne ne le nam vsakodnevno znane tematike, ampak tudi tem, ki bi morale postati naša vsakodnevna tematika. Veliko se osredotoča na razlike v družbi, ki so posledica različnih ras, spolov, starosti, političnih prepričanj, državnih ureditev in še česa drugega. Pisatelj se je rodil 1945, kar pomeni, da je otroštvo preživel v socializmu ter imel možnost primerjati državne ureditve Jugoslavije s trenutnimi. Slovenija ima nemalo problemov, ki jih le delno rešujemo uspešno. V zgodbi Jastogi z vseh strani pisatelj opiše razlike med jastogi različnih narodnosti, kako so eni zaščiteni, drugi pa ne. Takšne razlike lahko na žalost opazimo tudi pri ljudeh, ki se še danes spopadajo s vesplošno diskriminacijo. Pisatelj pa napake opazi tudi v politiki, saj meni, da je večina naših politikov nesposobnih, predsednik pa le lepota ikona naše države. Državo obravnava kot nehvaležno, ko v zgodbi Kraljičin lipicanec opiše neuspeli poskus male državice, da bi se predstavila širnemu svetu in postala slavna ter prepoznavna. Na koncu pa se osramoti, saj bi morali ljudje biti zadovoljni z majhnim, namesto da posegamo po ciljih, ki so nam s takšnim pristopom nedosegljivi. V zgodbi Novi butalci pa pisatelj na splošno kritizira državo, njeno vodstvo in ureditev ter celo družbo. Kljub neštetim kritikam pa se svet ne bo spremenil.

Všeč mi je bila zgodba o želvi, ki je pomen časa iskala in čakala tako dolgo, da ga je dočakala. Zdi se mi, da lepo predstavi ljudi ter posledice, ki bodo doletele tiste, ki se preveč obremenjujejo z nesmisлом, namesto da bi uživali v sedanjih trenutkih.

Všeč mi je bila tudi zgodba o stari in novi boji, saj se marsikdo boji, da ga bo nadomestila boljša, modernejša verzija in da bo postal neuporaben. Kljub izredno napredni tehnologiji pa le-ta ni nadomestila večletnih izkušenj. Včasih je sprejemanje modernosti celo dobrodošlo, saj izboljša in nadgradi dejanja in stvari, temelji pa so še zmeraj postavljeni na izkušnjah.

Pisatelj pa se z življenjem ne obremenjuje preveč. Piše zgodbe, da poteši zahteve svoje duše, izjavlja izredno realistične in malce pasivno-agresivno nastrojene komentarje v intervjujih ter lenari, ko mu čas to dopušča in srce poželi. Ve, da sveta ne bo spremenil, ampak poskusiti ni greh. Morda pa bo kakšnemu bralcu le odprli oči

z resnico, predstavljeno v njegovem humorno-realističnem, satirično-nesatiričnem, filozofsko-vsakdanjem pisanju, kot je le-to opisala Gaja Kos za časopis Delo.

Res je, da je za pisatelja značilna vsebinska ter slogovna mnogoplastnost, saj se dotakne veliko tem in posebej ne le živali, ampak tudi rastline in stvari. V zgodbe doda dvoumnost in skrita sporočila, ki jih vsak razume drugače. Piše za otroke, ampak, kot je povedal za časopis Dnevnik, ne zato, ker bi jih imel tako rad, ampak zato, ker tudi sam uživa v branju otroške literature, ob branju pa se mu porajajo globoka vprašanja. Pogosto se sprašuje, če je vse res. Morda pa je vse le nesmisel? Dragi pisatelj, vse je res.

Patricija Podvratnik, 9. b

2. mesto na državnem tekmovanju in ZLATO CANKARJEVO PRIZNANJE

NAREDIMO KAJ IZ ČASA, KI GA IMAMO

Že kot otrok sem rada brala zgodbe. Če smo iskreni, sem jih rada poslušala, ker brati še nisem znala. Všeč mi je bil zvok besed, ki so tako poetično prihajale iz ust moje mame.

Za takšne otroke, kot sem bila jaz, je pisal tudi Mate Dolenc. Sicer piše tudi za odrasle. Po mojem mnenju je v obojem res dober. Tudi po mnenju drugih, saj je za svoja dela prejel veliko nagrad. Uspešnica je bila tudi zbirka kratkih zgodb Kako dolg je čas? V njej je svoje nenavadne in neobičajne ideje »izlil« na papir. Pisal je o vsem. Ekologiji, domovini, enakosti ... res je učen mož. Glede na to, da se je rodil že daljnega leta 1945, ima tudi veliko izkušenj. Imel je dve domovini. Slovenijo in Jugoslavijo. Odkar je bil on majhen, se je že veliko spremenilo.

Vsaka družba ima težave. Različne, a vsaka jih ima. Ko rešimo eno, se pojavi druga. A če jih ne bi reševali, naša družba ne bi napredovala. Odkar svet stoji na težave opozarjajo pogumni ljudje. Zakaj pogumni? Ker brez poguma, ne bi mogli reči ne stvarim, ki jim množica pravi da. Način, na katerega opozarjajo, se razlikuje. Nekateri govorijo, nekateri se borijo z dejanji ... Mate Dolenc pa se bori z zgodbami. Domišljija in ogromen besedni zaklad sta njegovo orožje. V vseh svojih zgodbah kritizira sodobno družbo. V zgodbi Čebele padajo z neba je na drugačen način oziroma z drugačnim razlogom povedal, da smo odvisni od mobilnih telefonov, da jih preveč uporabljamo in da s tem škodimo vsemu okoli sebe, celo čebelam. Družbo je kritiziral tudi v zgodbi Morje je trše od skale. V njej osamljen otok tarna nad tem, da so ostali otoki tako daleč in da nima nikogar. Sonce in morje se razjezita, češ, kaj pa sta onadva. Otok jima razloži, da onadva ne štejeta, ker nista tako dobra kot on. Tisto noč se razbesni orkan in otok na koncu le prizna, da sta morje in sonce »trša« od njega. V tej zgodbi je lepo prikazano, kako je človek včasih tako poln samega

sebe, da niti ne opazi dobrih reči okoli sebe. Ta basen ima tudi ekološko sporočilnost. Pokaže nam, kako neobzirni smo lahko ljudje.

V zbirki je še veliko takšnih pripovedi, a rada bi izpostavila še eno. Zgodbo o Lepem princu. Pravljica pripoveduje o tem, kako je Lepemu princu dolg čas, zato počne različne aktivnosti, da bi se zamotil. En dan je gozdar, en dan je smetar, spet tretji dan je šivilja. Z Lepim princem je Mate Dolenc opisoval našega predsednika Boruta Pahorja. V svojih zgodbah pogosto uporabi pomembneže iz naše družbe in se iz njih ponorčuje. Ne spravlja se samo na Boruta Pahorja, ampak tudi na druge politike (Janez Janša ...), spravlja se tako na leve kot na desne. Pravi, da to počne zato, da otroci berejo to kot navadno sodobno pravljico, starši pa se zraven hahljajo, ker vedo, o kom govori. Svoje zgodbe napolni s humorjem. To je izjemno lepo in hkrati nadvse izvirno. Zato mi je branje njegovih knjig tako zelo všeč. Nič ni tako, kot izgleda na začetku. Ko sem začela brati zgodbo *Čebele padajo z neba*, sem mislila, da bo imela zgodba bolj ekološko tematiko, a kot vemo, je govorila o telefonih. Čisto nepričakovano, zato mi je bila ta zgodba od vseh najbolj zanimiva. Začela sem se zavedati, kako mobilni telefoni res škodujejo. Moram priznati, da ga še vedno uporabljam, a veliko manj kot prej. Vse zaradi te zgodbe.

Kot sem omenila že prej, je Mate Dolenc učen mož. Hodil je na klasično gimnazijo (zato zna tudi latinsko), šolanje pa je nadaljeval na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Lahko bi rekli, da je pravi filozof. Kot vsi veliko filozofi tudi on rad razglablja o stvareh, kot so sreča, mladost, veselje... O teh temah razglablja tudi v svojih zgodbah. Motiv življenja je uporabil tudi v zgodbi *Najdaljše potovanje*. Tam je, kot se za filozofa spodobi, napisal stavek, ki ti da misliti: »To je najvišja modrost ... da vse veš in nič ne veš.« Globoke besede. Pisal je tudi o tem, kako moramo priskočiti na pomoč, ko nas nekdo potrebuje (kot je on pomagal čebeli v zgodbi *Čebele padajo z neba*), o minljivosti (v zgodbi *Kako dolg je čas?*). O minljivosti je pisal še en drug »filozof«, Feri Lainšček v svoji pesmi *Prosti čas*. Pisal je o tem, da moramo izkoristiti čas, ki ga še imamo, dokler ga imamo. Pisal je tudi o tem, da moramo živeti svoje sanje, da ne bomo na koncu ničesar obžalovali.

Kar je res. Vsi nam govorijo, kako naj se čim več zabavamo, naj se čim bolj trudimo in učimo. Tu je kar malo protislovja. Če se veliko zabavaš, se nimaš časa učiti in obratno. Če se veliko učimo, se nimamo časa zabavati. Najboljša pot je v zlati sredini. Malo se zabavaš, malo se učiš. Pred testi se bolj učiš, da se lahko med počitnicami zabavaš.

Posvetimo se še jeziku, ki je bil uporabljen v besedilih. Oba pisatelja sta po večini uporabljala knjižno slovenščino. Mate Dolenc pa je v nekaterih zgodbah uporabil tudi slogovno zaznamovane besede (mandrač). V Lainščkovi pesmi so seveda uporabljena pesniška sredstva, ravno tako jih je uporabljal Mate Dolenc. Pri Dolencu prevladujeta slogovna postopka pripovedovanje in dialog. Na nekaterih delih pa je uporabil tudi opis, v katerem je uporabljal pesniška sredstva (primera, okrasni pridevek, poosebitev ...), torej je to oris.

Dolenčeva knjiga oziroma zbirka je zelo aktualna. Ne le zato, ker je bila napisana šele predlani (2019), ampak zato, ker se v njej predstavlja slabe lastnosti ljudi, ki so že obstajale, obstajajo in še bodo (npr. pohlep, ljubosumje, maščevalnost ...). Ekološki problemi oziroma težave, povezane z ekologijo, pa upam, da ne bodo več dolgo aktualne oziroma da kmalu to ne bodo več težave sedanjega časa, ampak le še slab spomin iz preteklosti.

Lina Ujčič Vrhovnik, 8. b
srebrno Cankarjevo priznanje na državnem tekmovanju